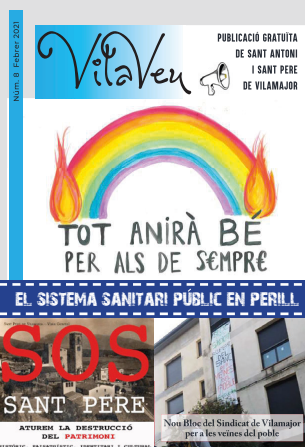
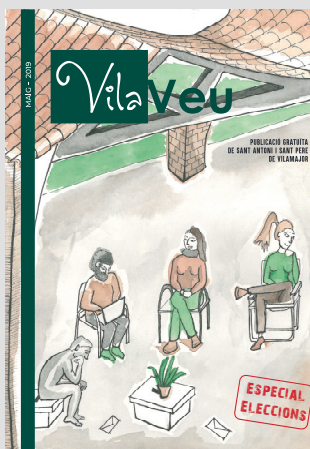
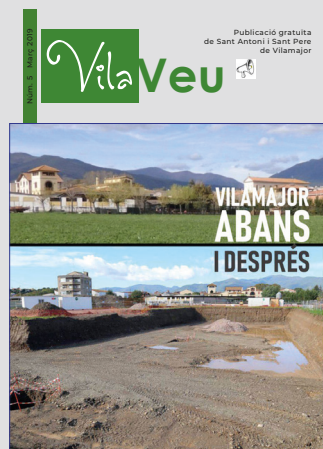
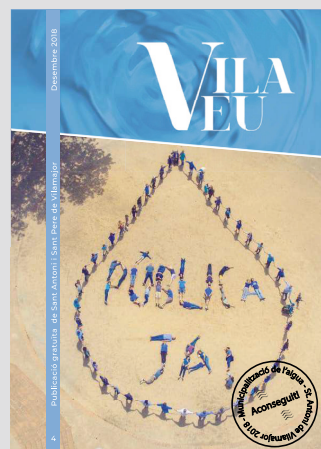
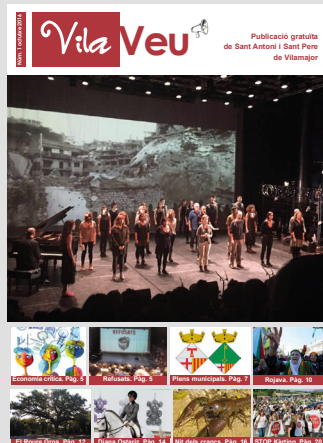

VilaVeu

**PUBLICACIÓ GRATUÏTA
DE SANT ANTONI
I SANT PERE
DE VILAMAJOR**

JA TENIM AQUÍ EL NÚMERO 10 !!!

Una setmana abans de tancar el Vilaveu que tens a les mans, la gent del Sindicat de poble de Vilamajor llançava la campanya #SolucióPerLaSílvia, per exigir que Serveis Socials de l'ajuntament de Llinars assumi la seva responsabilitat i doni resposta a una situació d'urgència que al setembre farà un any que es manté.

Com a part de la campanya, s'ha difós per les xarxes un vídeo on la mateixa Sílvia explica la seva situació: té 54 anys, té una filla de 15 anys i un fill de 21 amb agorafòbia, té pocs ingressos, el febrer de 2021 va avisar serveis socials que tenia desnonament al setembre, la resposta va ser que no tenien pisos socials, va arribar el setembre i els van desnonar, els van real·lotjar a una pensió a Cardedeu i als 15 dies els feien fora, es va posar en contacte amb el Sindicat de Vilamajor, gràcies al Sindicat van aconseguir que s'allargués l'estada a la pensió, el Sindicat ha estat lluitant amb ella per obtenir una resposta de l'ajuntament, actualment i de forma provisional són en un pis d'una companya de Sindicat.

En el vídeo, la Sílvia acaba dient: he après que tinc drets i que sóc una persona digna. No us fan saltar les alarmes aquestes dues afirmacions?

Ara ha après que té drets davant dels serveis socials! És a dir, que un servei públic que hauria de garantir l'accés als drets bàsics dels veïns i veïnes, ni garanteix aquests drets, ni els reconeix!

La Sílvia ho va fer bé: al febrer del 2021 va informar els serveis socials que tenia avís de desallotjament per al setembre. Serveis socials comptava amb set mesos de coll per trobar una alternativa d'habitatge i, així, garantir els drets de la Sílvia que té una menor a càrrec i un altre fill que necessita atenció especial.

Serveis socials de l'ajuntament de Llinars no ho ha fet bé: no han trobat cap alternativa d'habitatge per a la Sílvia i la seva família. I ara mateix serien al carrer si no fos pel suport del Sindicat.

Una vegada més, el teixit de suport mutu entre veïnes dóna resposta efectiva on l'administració és ineficaz, i en la seva ineficàcia es torna cruel. I aquí, cal donar tot el valor al treball que estan fent les persones voluntàries de les plataformes per a l'habitatge, que en els nostres pobles és el Sindicat de Poble de Vilamajor.

I la segona afirmació: He après que sóc una persona digna. Ens preguntem qui li havia pres la dignitat a la Sílvia. Intentant respondre-ho, se'ns acut que aquí hi entrem tots en l'escenari. Perquè, si fem un exercici sincer, el més segur és que haurem de reconèixer que les persones que viuen en situacions precaritzades, com la Sílvia, ens inspiren pensaments com: *Segur que és una gandula i no treballa prou. A mi també m'agradaria tenir un habitatge més barato; que treballi com tothom! Jo, aquesta, ja fa temps que la veig vivint la sopa bova!* Però, pensem-ho bé, la Sílvia és la responsable que els sous, molt sovint, siguin igual o més baixos que el lloguer dels habitatges? És responsable del fet que ser dona amb més de 50 anys et col·loca en els graons més baixos del mercat laboral? És responsable que s'hagi fet de l'habitatge una font de guany econòmic per al sector privat i públic?

Pensant-ho, no podem dir una altra cosa que: Silvia, ets una crak!! Visca el suport mutu!! I, ajuntaments, sou representants i servidors del poble, no us confongueu de bàndol!!

Distribució als comerços:

Sant Antoni: El Cellar, Can Ponassa, Can Costa, Llibreria Armengol, Estètica Ferrer, La Pelu Marta, El Castanyer, La Fonda, El Suí.

Sant Pere: Farmàcia Sandoval, Forn Sant Pere, Can Noguera, Súper de la Imma.

Participa a la revista, contacta a la web:

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

Entre totes, fem possible

VilaVeu i un món millor!

Redacció: AMPA Joan Casas, Antonio Vilches, Antoni Guardiola i March, Fran, Grama, Higini herbero, Joan Agea, Mercè Prat Perpinyà, la Moixa, Sindicat de Poble, Valerie.

Fotografia: Antonio Vilches, Arxiu municipal de Vilamajor, Fran, Josep Vilarroya.

Disseny i maquetació: Camins.

Revisió de continguts: Eric Piquet, Maria Lucchetti, Mercè Prat Perpinyà.

Distribució: Àngels Dopacio, Antonio Vilches i Mercè Prat Perpinyà.

Recuperem pediatria a Vilamajor

Els veïns i veïnes de Sant Pere i Sant Antoni de Vilamajor portem mesos reclamant que el Departament de Salut ens retorni el Servei de Pediatria, l'AMPA de l'Escola Joan Casas ha treballat conjuntament amb la resta de veïns per donar veu a aquesta demanda ciutadana.

Amb aquesta anul·lació del Servei Pediàtric s'estan vulnerant els drets als infants, doncs volem una salut pública de proximitat, inclusiva i igualitària.

Els números parlen per si sols, mentre que el Cap de Llinars, que és on Departament ens ha reubicat, compta amb més de 1400 usuaris pediàtrics, el Cap de Sant Antoni comptava amb més de 1700. Llinars no dona el mateix servei a més del doble d'usuaris que ho feia fins ara, només allargant les hores de servei i reubicant als nostres pediatres. Si sumem les conseqüències de la pandèmia a l'atenció pediàtrica i aquest buit de servei al Cap de Sant Antoni, som els de sempre els que paguem els costos: els usuaris.

Amb aquesta reubicació les famílies de Vilamajor ens trobem en desigualtat de condicions, mentre que fins ara podíem anar caminant al nostre Cap, ara ens desplaçem més de 1700 famílies a un municipi on no tenim un sistema de comunicació de transport públic apte o en ocasions, inexistent en

la majoria de zones del nostre poble, ni a Llinars disposem de zones d'aparcament possibles.

A més afegim la confrontació amb les mesures mediambientals que publicita el Govern de la Generalitat en quant a Medi Ambient i sostenibilitat, doncs amb aquests desplaçaments estem provocant més contaminació, aglomeració i necessitat de més vehicles per unitat familiar.

La desigualtat es fa patent per aquelles famílies més vulnerables i és hora d'exigir que la igualtat és un valor clar per accedir a un servei com la salut pública.

La lògica de la gestió del Departament de Salut ha estat inexistent, ni van escoltar als nostres alcaldes, ni han volgut escoltar-nos a nosaltres malgrat haver sortit a diferents mitjans de comunicació per televisió (TV3 i TVE1), ràdio (cadena SER) i premsa escrita (el 9nou). El proper pas és fer entrega de la recollida de firmes que hem fet a ambdós municipis per tal de seguir lluitant pel que creiem que és un dret per a tots i totes.

Els serveis sempre han de sumar Sr. Argimon, mai restar. El dret a la salut pública de proximitat de la nostra canalla és innegociable per entorns rurals com els nostres. La vida ha de ser el centre de tota gestió política, perquè estan vulnerant el nostre Estat del Benestar.

Concentració davant el CAP de Sant Antoni de Vilamajor.

Fotografia: Josep Vilarroya. Extret de: *el9nou.cat*, 14/05/2021

EL NOSTRE JOVENT S'ORGANITZA

Podem estar ben contents a Vilamajor:

La Moixa - Assemblea de Joves de Vilamajor, és un fet i ha començat a caminar!

La presentació al poble va ser el 19 de febrer, al Patronat. I no només es va donar a conèixer el nou col·lectiu al jovent de Vilamajor, sinó que també va resultar una bona oportunitat perquè diverses entitats del poble i de la resta de la comarca compartissin espai després de dos anys de pandèmia.

La taula rodona que van organitzar les joves, va ser ben bé una declaració d'intencions: el debat es va centrar en el paper dels joves en la revolució. I que escollissin fer una taula rodona, també ens parla de la intenció de la Moixa d'organitzar-se més enllà de l'àmbit local. A la taula hi van ser convidats joves d'Atzarola - Assemblea de Joves de Mollet, Assemblea de Joves de Sant Celoni i Arran Moianès.

Entre el públic assistent hi havia adolescents i joves de Vilamajor, Llinars del Vallès, Cardedeu, Sant Celoni, Mollet i Moià. Les conclusions del debat van ser clares: "les joves no volem ser la carn de canó de l'actual reestructuració capitalista maquillada de 'transició ecològica'; volem un canvi profund que impliqui deixar d'estar al servei del mercat i dels beneficis de les classes dominants".

Des de Vilaveu celebrem amb entusiasme el naixement de la Moixa. Desitgem que cada cop més joves s'organitzin i es facin fortes per influir de forma determinant en la construcció del nostre present. Perquè ens calen les joves per pensar i materialitzar noves polítiques que alliberin un futur decadentment hipotecat per les generacions que les han precedit.

QUI SOM?

- ★ Som un espai polític i assembleari del jovent de Vilamajor.
- ★ El nostre objectiu és ser l'altaveu dels problemes del jovent de Vilamajor i organitzar-nos per resoldre'ls.

QUÈ FEM?

- ★ Organitzem formacions per entendre el món que ens envolta per canviar-lo.
- ★ Preparem xerrades, esdeveniments culturals o esportius, espais d'oci alternatiu, tallers...

TENS ALGUNA IDEA?

- ★ Si ets jove, tens inquietuds més enllà dels estudis-feina, no acceptes el que et ve donat, vols lluitar contra el sistema i/o t'estimes el teu poble... organitza't amb nosaltres!

ESTÀS INTERESSADA?

- ★ Escriu-nos per DM o envia'ns un correu a lamoixavilamajor@gmail.com i et contestarem de seguida!

COOPERATIVA LES COSIDORES

A Vilamajor, aquest any ha vingut amb bona astrugança amb el neixement de noves i potents iniciatives col·lectives durant el seu primer semestre. És el cas de la nova cooperativa de Les Cosidores del Sindicat de Poble de Vilamajor. Dones del sindicat s'han organitzat fixant els ulls cap a un model econòmic que és just a les antípodes de l'explotació laboral, l'estigmatització per qüestions d'origen o el menysteniment envers la persona en estructures jeràrquiques de treball. Així, la cooperativa de Les Cosidores és una aposta d'autoocupació i de sobirania, feta amb dignitat i estimació.

CONTACTAN'S!

675325193 / 633204333

**Donem-los suport,
la iniciativa bé s'ho mereix!!**

Tens alguna peça de vestir descosida?

Vols arreglar uns baixos?

T'agradaria fer una regal?

Vols cosir una bossa?

**PORTA EL MATERIAL QUE
TINGUIS I COMPTARÀS AMB
L'AJUDA DE LES COSIDORES DE
LA COOPERATIVA!!**

**Per fer front als atacs a la vida, filem
i cosim juntes!**

**Si et volen pujar el lloguer, tens
dificultats per pagar-lo o no et volen
renovar el contracte...**

NO MARXIS DE CASA

VINE AL SINDICAT

**A través de l'organització i l'acció
sindical és possible trobar solucions.**

**Adreça: c/ Alfou n° 18
Twitter: @SdPVilamajor
Instagram: sindicatvilamajor**

La planta del número

EL BONARBRE DE VILAMAJOR

- ★ Text: Valerie
- ★ Il·lustracions: Fran.

Alguns arbres d'aquí, fins i tot alguns no molt grans, es mereixen ser més coneguts. És el cas del saüc, *sambucus nigra*, de la família de les Caprifoliàcies, un arbust força abundant, tant a casa nostra com a la resta d'Europa. Aquest arbre caduc és una de les poques plantes conegudes des de l'antiguitat, de la qual encara en fem ús. Fa temps, el seu ús era ben estès a tot el territori català. Ho era tant que se'l va anomenar «bonarbre», una referència explícita a totes les seves característiques benèfiques. Per què a més de ser com tots els seus congèneres - els arbres- que ens ofereixen ombra als estius -cada vegada més càlids- o oxigen, aquest arbust cura, alimenta, sacia la set i ens pot entretenir. En definitiva, un bon company!

On trobar-lo i com reconèixer-lo?

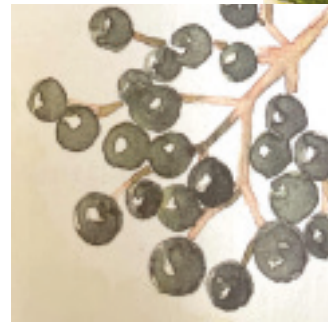
Com que el saüc prefereix indrets un xic humits, busqueu-lo al voltant de les rieres dels pobles. També es troba plantat vora les masies. Es pot veure així, en el camí de terra cap a l'escola de Sant Antoni, o a prop de la riera, per sota de la rectoria de Sant Pere. Sovint fa entre 4 i 5 metres d'alçada. Alguns exemplars poden doblar o triplicar la seva talla i tenir l'aparença d'arbres. Per trobar-lo, només cal caminar fins a llocs més tranquils, on el saüquer resta sol, allunyat dels indrets concorreguts.

És fàcil identificar el saüc a la primavera; és una explosió de taques blanques i fragàncies a l'extrem de les branques. Només cal estar atents. Les flors són blanques, petites, aromàtiques, nombroses i agrupades en corimb -raïms aplanats-. Les fulles compostes de diverses fulles en una tija, i oposades, l'una davant de l'altra, verdes, lleugerament dentades i ovals.

A l'estiu, els fruits segueixen a les flors. Es tracta de baies primer verdes i fortament astringents. Després, quan maduren, de color negre brillant. No s'ha de confondre el saüc bonarbre amb l'évol, també anomenat matacà o saüc pudent a causa de la seva toxicitat.

Aquesta altra espècie no és un arbre sinó una herbàcia, amb una tija d'1 metre o poc més i un olor nauseabund.

FLORS
I BRANCA

ELS FRUITS

Un arbust extraordinàriament medicinal

El nostre bonarbre de Vilamajor és també anomenat arbre farmaciola; un altre nom que parla per si mateix. Del saüc se n'aprofita pràcticament tota la planta. Tant les flors com l'escorça, de composició semblant, contenen entre d'altres: olis essencials, tanins -molècules de defensa d'una planta sovint astringent que contrau els teixits i limita les secrecions-, àcids fenòlics, glucòsids, mucilags -substància viscosa- i flavonoides. Els fruits contenen pigments orgànics, sucre i vitamina C.

Se'n va fer ús durant l'epidemia de grip de 1917 a las comarques de muntanya. Ja que fins la difusió de la medicina moderna, s'emprava per a tot tipus de mals en relació als refredats i per fer baixar la febre. Entre les múltiples accions que té, és un antisèptic -ha estat emprat per guérir el mal d'ulls- conjuntivitis-.

Fins i tot s'utilitzaven les flors assecades o cremades damunt de brases de foc, que s'aplicaven a les ferides per aturar l'hemorràgia i calmar el dolor.

Amb usos culinaris

Dels fruits carnosos madurats, que només en consumim cuits, se'n poden preparar excel·lents melmelades o postres -amb les flors fregides-, diversos xarops, vins o una destil·lació tradicional i casolana: l'esperit del saüc -més emprat com remei-.

Fins i tot es pot fer una mena de xampany, el cava de saüc. És escumós com qualsevol cava que obriu a taula i molt refrescant per l'estiu. S'elabora molt fàcilment per fermentació gràcies als llevats naturals continguts en les flors.

Amb usos lúdics

De fet l'origen del nom del nostre saüc local, sambucus nigra, prové de la paraula grega "sambuka", nom d'un antic instrument musical utilitzat pels romans, fet amb fusta de saüc. La sambuca és un instrument portàtil semblant a l'arpa, que es lligava a la cintura del músic, el qual la mantenia vertical, tocant mentre caminava.

Utilitzem les branques joves de les quals extraïem l'interior, una mena de medul·la blanca tendra. Així el tipus de tub obtingut pot, no només produir sons, sinó també cerbatanes per llançar projectius.

Per a més informació:

L'excel·lent llibre de Cardedeu El Jardí del museu Arxiu Tomàs Balvey

http://www.carmebosch.cat/dfiles/sauc_revista_girones.pdf

LA RURALITAT A VILAMAJOR

Segurament podem afirmar que Vilamajor era un poble rural fa 60 anys, però, i avui?

Què ha passat en aquest temps?

En les últimes dècades la modernitat ha transformat profundament el camp, urbanitzant no només els sòls sinó també la cultura i les formes de vida.

Aleshores, podem parlar encara de ruralitat?

I és més, per què ens pot interessar parlar de ruralitat en el context actual?

Amb aquestes preguntes, la gent del col·lectiu *Grama* obria el "*Cicle de trobades per la memòria rural viva*". La primera d'aquestes trobades es va fer el 19 d'abril a les Escoles Velles. Amb la participació de Lluís Grau i Quintana, es va parlar del per què és important mantenir la memòria rural viva, i dels canvis que ha viscut Vilamajor i la seva població.

Fes-te soci/a per...

Fer possible un projecte que combina la part pràctica a l'hort i a l'obra, amb la divulgació de la Sobirania alimentària al territori.

La segona trobada fou el 14 de juny, també les Escoles Velles. En aquest cas, es va fer un taller de recollida d'informació a partir de fotografies antigues. L'objectiu és recollir el testimoni de les transformacions viscudes en les darreres dècades a Vilamajor, passant d'unes formes de vida rurals a urbanes, per conèixer millor el passat i poder pensar el present i el futur. La gent de Grama volen assolir aquest objectiu a través de la història oral, resseguint els records i vivències de la gent del poble.

Més informació sobre Grama o per fer-te soci/a:

<https://grama.vilamajor.net/>

LA PLAÇA DEL DEL DELME

★ Text: Antoni Guardiola i March.

★ Fotografia: Arxiu Municipal Vilamajor.

Nosaltres de petits, quan anàvem a col·legi, l'anomenàvem "LA PLAÇA DEL DELME" encara que en aquell temps, l'època del Dictador Francisco Franco Bahamonde, se l'hi deia "LA PLAZA DE LOS CAIDOS, POR DIOS Y POR LA PATRIA", cosa que ningú mai l'hi deia... Ja n'hi havia prou en acollonir-se del que estava passant, com per preocupar-nos per com anomenar aquest indret emblemàtic per a tots, doncs, aquí era el centre de tota la vida del nostre poble... Això si, hi havia un rètol enganxat a mà dreta de la façana del Delme on hi havia una placa amb el "JOU i LES FLETXES" de color blau i amb les lletres blanques, que et feia recordar sempre... "ON ESTAVES i A QUE T'HAVIES D'ATINDRE".

També molta gent l'hi deia "LA PLAÇA DE LES ESCOLES" ja que es trobava davant d'elles.

Al final, a l'arribar la Democràcia, els que van entrar a l'Ajuntament, la van batejar com a "LA PLAÇA DE LA VILA"

Aquí, s'hi muntava el mercat del cap de setmana, només amb quatre paradetes comptades, es feia el dimecres i gairebé ningú hi anava, sempre hi havia quatre gats comprant.

També, quan era la Festa Major del poble, aquí s'hi posava "L'ENVELAT", tota la Festa, s'envoltava aquí i als seus voltants, com per exemple a la Plaça del Montseny, on hi anaven els "caballitus", les paradetes del "Tiru" i sobretot "En Felip de les Barques", atracció que mai fallava per les Festes Majors del poble, fins que van arribar els "Autos de Xoc", i llavors, "En Felip i les barques" se'n van anar en orris.

Nosaltres de petits, quan anàvem a col·legi, l'anomenàvem "LA PLAÇA DEL DELME" encara que en aquell temps, l'època del Dictador Francisco Franco Bahamonde, se l'hi deia "LA PLAZA DE LOS CAIDOS, POR DIOS Y POR LA PATRIA", cosa que ningú mai l'hi deia... Ja n'hi havia prou en acollonir-se del que estava passant, com per preocupar-nos per com anomenar aquest indret emblemàtic per a tots, doncs, aquí era el centre de tota la vida del nostre poble... Això si, hi havia un rètol enganxat a mà dreta de la façana del Delme on hi havia una placa amb el "JOU i LES FLETXES" de color blau i amb les lletres blanques, que et feia recordar sempre... "ON ESTAVES i A QUE T'HAVIES D'ATINDRE".

També molta gent l'hi deia "LA PLAÇA DE LES ESCOLES" ja que es trobava davant d'elles.

Al final, a l'arribar la Democràcia, els que van entrar a l'Ajuntament, la van batejar com a "LA PLAÇA DE LA VILA"

Aquí, s'hi muntava el mercat del cap de setmana, només amb quatre paradetes comptades, es feia el dimecres i gairebé ningú hi anava, sempre hi havia quatre gats comprant.

També, quan era la Festa Major del poble, aquí s'hi posava "L'ENVELAT", tota la Festa, s'envoltava aquí i als seus voltants, com per exemple a la Plaça del Montseny, on hi anaven els "caballitus", les paradetes del "Tiru" i sobretot "En Felip de les Barques", atracció que mai fallava per les Festes Majors del poble, fins que van arribar els "Autos de Xoc", i llavors, "En Felip i les barques" se'n van anar en orris.

Cap enllà a “Mitjans dels anys 60”, quan nosaltres érem canalla, aquesta “Plaça del Delme”, era el nostre centre neuràlgic, era l’epicentre del nostre esbarjo “del dia a dia”, abans i després d’anar i sortir del col·legi, on ara l’anomen “Les Escolles Velles”, aquí era on nosaltres estudiàvem, els nens amb el senyor Llach i les nenes amb la senyoreta Conxita, tots separats, els nens, a l’entrar a mà esquerra i les nenes a l’altre cantó a mà dreta.

Sempre hi havien baralles per a jugar, els més grans, tot ho abassegaven, tot era per a ells. A la plaça, s’hi jugava a futbol, els més gran estriaven els jugadors i els més petits ens quedàvem sense jugar a un racó, doncs ningú ens volia “Érem massa petits per a ells”.

En aquesta plaça, si jugaven uns partits “Que feien història”, llàstima que quan un xutava malament, la pilota sortia escopetejada a les vi-

drieres de’n Fidel, el que tenia la serralleria just al costat de la Casa Pairal i que vivia a sota d’on hi havia l’entrada del Delme... “cataclinnng...!! Cataclinnng...!! el soroll dels vidres per terra feia que tothom s’amagués darrera de la llissa de la plaça i tot un plegat sortia en Fidel cridant... “Qui ha sigut..? Qui ha sigut..? però no sortia mai ningú, per això en Fidel els hi prenia la pilota i aquí s’havia acabat el partit.

L'ARBRE I LA GRANOTA

★ Text: Fran.

★ Fotografia: Fran

L'ARBRE

Deia Antoni Gaudí que l’arquitecte del futur es basaria en la imitació de la natura, perquè és la forma més racional, duradora i econòmica de tots els mètodes i deia també que havia trobat el seu model en un arbre que creix cap amunt aguantant totes les seves branques. Això ho deia fa cosa d’un segle, abans que s’imposés la idea de les línies rectes de *Le Corbusier*, que creia que els detalls decoratius i les corbes tan sols podien satisfer els degenerats, ell pensava que una casa era una màquina per viure.

Res és art si no prové de la natura, deia Gaudí. Però en l’actualitat ens hem allunyat tant de la natura (fins i tot en pobles d’una reserva de la biosfera), que els arbres són mers elements decoratius.

Diu Francis Hallé que alguns arbres són potencialment immortals. L’arbre viu més antic conegut té 43.000 anys i és a Tasmanïa. No tan antics, però si centenaris, són alguns arbres al voltant de Vilamajor (l’Alzina Grossa del camí ral és prèvia al descobriment del pa amb tomàquet). Per això, estranya que els nostres pobles no s’hagin construït al voltant i a sota dels arbres; diu Hallé que l’arbre és el temps fet visible, que respira, beu la llum i s’alimenta sense moure’s del mateix lloc en tota la seva vida. Tot i això, els humans no li pressuposen intel·ligència als arbres. Cal dir que la intel·ligència és un concepte humà definit a la nostra imatge i semblança. Diu Yuval Noah Harari que els humans no tenim drets naturals, de la mateixa manera que els arbres, les granotes i els ximpanzés no tenen drets naturals. El cas, però, i com apuntava Harari en la seva obra “Sapiens, d’animals a deus”, ens atorguem poders divins sobre la resta dels éssers vius amb qui compartim el planeta.

També diu Harari que les idees únicament canvien el món quan canvien el nostre comportament. Potser que ja és hora de canviar el nostre comportament i aplicar la lògica de la natura, ja siguem ebenistes, botiguers o alcaldes d'un poble: imitem la natura comportant-nos com ella, respectant la seva essència, respectant la diferència. A nivell d'exemples pràctics i senzills, podríem evitar de tallar els vorals dels camins, tan rics en biodiversitat, de ruixar amb herbicides tòxics els nostres jardins, de no realitzar tales indiscriminades a la riera de Canyes i al voltant de la Força. Quant a l'arquitectura urbana pràctica, si tenim una conífera a la Plaça del Montseny i volem remodelar la plaça, remodelem-la comptant amb l'arbre, no cal tallar-lo, adaptem la nostra arquitectura als nostres arbres, tornem a les línies corbes i a la natura.

“Les meves idees son d'una lògica indiscutible; l'únic que en fa dubtar és que no hagin estat aplicades anteriorment”

Antoni Gaudí

LA GRANOTA

*Un raget de lluna ha esqueixat la terra
I han sortit a l'herba les cuques de llum
S'han quedat quietes arregleradetes
Talment com llanternes del camí nocturn
Fent xipoll a l'aigua surt una granota
Vestida de festa per anar a sarau*

Joana Raspall

Biològicament les granotes tenen els mateixos drets que els humans, tan sols que elles no saben que els humans hem inventat els drets. Ara, la *senyora M* sí que sap que existeixen aquests drets i que estan al seu servei. Per això, quan nit rera nit escoltava les granotes, de sarau a una bassa al costat de l'església, la *senyora M* no va dubtar en utilitzar els seus drets: no volia sentir-les i va posar una queixa per escrit a l'ajuntament. Aquest no va convocar al Consell consultiu de la natura com és preceptiu, no. Va convocar la sergent de policia, que immediatament va enviar dos agents armats a requisar les granotes. Però es van trobar amb el *senyor R*, que cuida del jardí de l'Església. El senyor R va acatar les disposicions de les ordenances municipals fetes per alguns habitants humans del poble (sense comptar amb el parer de les granotes), procedint a atrapar els amfibis de la bassa per portar-los a una bassa molt allunyada, allà a on no li molestessin la *senyora M*.

I vet aquí que van passar unes nits sense granotes. Després d'una turmenta d'estiu, una nit, de sobte, es va tornar a sentir el cant de les granotes a la bassa.I ara què? Atenem la petició de la *senyora M*, utilitzant a la policia local, o fem una consulta de poble per veure si ens reconciliem amb les granotes?

Les consultes al poble per decidir sobre els seus desitjos de forma directa, s'estan convertint en una sorpresa agradable, perquè el poble participa i sap el què vol i demana més participació directa.

*“No et pensis que ens faràs callar,
encara raucarem més fort,
entonant un bell so de dansa
amb el brogit de les bombolles.
Brequequequex coax coax!”*

Aristòfanes, fa 2500 anys

★ Text: Antonio Vilches.

★ Fotografía: Antonio Vilches.

Desde la revista VilaVeu seguimos apoyando al comercio local de Vilamajor. Hoy nos encontramos en *El Castanyer*, Herboristería y Dietética, en la Plaça Joan Casas de Sant Antoni.

Se trata de un pequeño templo de la salud, con decenas de productos. Un regalo para el olfato. Un disfrute la oratoria de Cristina y sus conocimientos.

Ella, vecina de Sant Antoni, es naturópata y reflexoterapeuta. Estuvo seis años trabajando en alimentación ecológica, donde adquirió muchos conocimientos sobre estos alimentos: orígenes, sellos ecológicos, para qué sirve la soja etc. Había ejercido de naturópata y quería volver hacerlo. Le encantaba el pueblo y siempre que venía visitaba a Rosa, quien regentaba la herboristería desde hacía 18 años. Finalmente decidieron hacer el traspaso del negocio, y el 01/08/2019 fue la gran inauguración.

Los productos que podemos encontrar son para cuidar la salud, incluyendo la alimentación. También hay suplementos preventivos. En el *Castanyer* encontramos alimentación vegana, sin gluten y vegetariana. La dietética, más especializada, para casos de alergia. No es solo una tienda que se compra: es un lugar donde se consulta y se aprende. La clientela también quiere saber el por qué van a salir pagando más por su cesta que en otros sitios y si merece la pena. Es recomendable ir sin prisas –un síntoma de salud– para disfrutar de la experiencia de algo más que comprar.

Cristina ve necesario volver a las hierbas y productos naturales para curar de una manera menos invasiva, cuando es posible, porque no siempre son necesarios los productos de farmacia, a menudo más invasivos para el cuerpo y nocivos para el planeta. Recuperando las hierbas como toda la vida podemos encontrar la manera de cuidar la salud o de prevenir. Volver a conocer lo que la naturaleza no da.

En su opinión, con la Fitoterapia (hierbas medicinales) recuperamos las costumbres de antes, volvemos a la menta poleo para quitar la acidez, al tomillo por ser una planta antibiótica... Es menos invasiva porque lleva menos tóxicos que la química, los medicamentos. Otro dato importante para Cristina es

to intento
perdoname
te amo
gracias

poder encontrar en tu pueblo alimentación local, de proximidad y, sobretodo, de temporada. En Vilamajor tenemos productores de verdura, de huevos, de pan... En el *Castanyer* se reparten las cestas y el pan de Grama, un grupo de jóvenes de Sant Antoni. De esta forma se genera economía local y eliminamos un poco la alimentación convencional de consumo constante, reduciendo el tiempo de consumo desde que se recoge del campo y se consume. Puedes comer un tomate al mediodía cogido por la mañana, sin haber viajado por cajas y neveras tres días, sin fertilizantes, ni gastos de combustible innecesarios.

En el tiempo de la pandemia pudo seguir su actividad. Por las mañanas en la tienda y por la tardes a domicilio atendiendo a muchas personas con covid.

Le pido que nos de motivos para entrar al *Castanyer*; me comenta que es una tienda diversa y respetuosa, que tiene una clientela bastante informada e inquieta. Que potencia el consumo local y de temporada.

Dice que Sant Antoni es un pueblo acogedor y fantástico para tener tienda y a la vez lamenta el duro momento a nivel comercial.

Nong, nong, nong, nong!

La campana Gran de Vilamajor

★ **Text: Higini Herrero**

📷 **Fotografia: Higini Herrero**

L'any 1776, al taller de **Jaume Pallés** de Granollers, es fonia a 1100°C de temperatura una gran campana de bronze (aproximadament un 78% de coure i un 22% d'estany) d'uns 1000 Kg de pes, 120 centímetres d'alçada i 120 d'amplada (sense comptar el contrapès de fusta). Aquesta gran campana havia de ser traslladada a Vilamajor per a ser hissada a dalt de la Torre Roja juntament amb tres campanes més.

Si es volia usar l'antiga torre d'homenatge del castell de Vilamajor com a campanar calia modificar-ne les finestres del pis de dalt perquè no estaven preparades per acollir campanes. Per posar la campana gran (N) i la mitjana (S) es va haver d'eliminar els finestrals geminats i fer un sol finestral més estret però més alt que el buit original. Per les dues campanes petites (E), només va caldre substituir la doble columna i el capitell per un pilaret que creava dues finestres d'arc de mig punt.

La **Campana Gran** té les següents inscripcions en tres rengles:

REGNAT Ctus IMPERAT Ctus AB OMNI MALO NOS DEFENDAT AMEN

(Es demana al Crist regnant que ens defensi de qualsevol mal).

ESSENT Rr LO Ri D. ISIDRO GVIV Y OBRERS IAVME / GRAS Y IOSEPH CANAL PAGESOS Y BATLLE BARTHOMEV / PARERA DE BRVGVERAS PAGES ++

(Essent rector el reverend Isidre Guiu, i obrers Jaume Gras i Josep Canal, pagesos, i batlle Bartomeu Parera de Bruguera, pagès)

IAVME PALLES DE GRANOLLERS ME FEV LO ANY 1776 / FOREN PADRINS LOS ef i ph DE LLANSA Y PERPVUNTER / Y LA Sra ANTONIA SVARI Y DE LLANSA

(Jaume Palles de Granollers em va fer l'any 1776. Foren padrins els ?? de Llança i Perpunter i la Sra. Antonia Suari i de Llança).

Campana Gran, 1776

La Torre Roja de Vilamajor

L'Higini Herrero (el meu pare) col·locant tascons nous a la Campana Gran de Vilamajor l'any 2000.

La **Campana Gran** és la responsable de marcar les hores i la seva veu, en un bon dia, pot sentir-se fins a 15Km de distància. El so, molt ric en harmònics i fàcilment perceptibles, té com a nota fonamental el Mi bemoll.

El 20 de juliol de 1936 es va sentir un gran soroll al poble. Era la campana mitjana (S) que havia caigut des de dalt de la torre! Un accident? No. Fou un Comitè Revolucionari de Granollers que a punta de fusell obligà el campaner, en **Joan Sauqué** de cal Ferrer, a desmuntar-les i deixar-les caure, ja que calia fondre molt bronze per a la guerra. Per sort, l'**Albert Sagrera**, de can Brau, els convencé que deixessin la campana gran i la petita per poder usar la torre com a rellotge. Finalment, accediren. Entre la multitud que s'ho mirava va sortir una estadà temporal d'una les cases noucentistes de la plaça de l'església: en Pompeu Fabra! Aleshores, ell ja havia escrit el Diccionari General de la Llengua Catalana i havia estat President de l'Institut d'Estudis Catalans. Era, doncs, una persona reconeguda. Ell, com

Albert Sagrera, va implorar als revolucionaris que no cremessin els retaules i les figures advertint que era un gran patrimoni cultural, obra de Joan Gascó de principis del segle XVI. Molts vilatants li van advertir que callés o la seva vida podia córrer perill. Lamentablement no els va poder convencer. Alguns veïns diuen que també va ser ell qui va ajudar a l'Albert Sagrera a salvar les campanes. Fos com fos, aquell dia un gran patrimoni de Vilamajor va desaparèixer. No obstant, alguns feligresos, davant la sospita d'un imminent saqueig, van correr cap a l'església a ocultar moltes de les obres i peces més valuoses per evitar-ne el robatori. Però amb les preses de la Guerra, es van descuidar de tornar-les i ja no n'hem sabut res més.

El 1988 es van batejar tres noves campanes per substituir les dues campanes que faltaven i per jubilar la petita, que es traslladà al pis de sota. Actualment, es troba exposada a la Mongia de Vilamajor, juntament amb les campanes de Santa Susanna i Sant Elies de Vilamajor.

MÉS INFO:

Fa uns anys, en Josep Maria Garcia em va demanar que l'acompanyés per les capelles, ermites, esglesioles i esglésies de Sant Pere de Vilamajor visitant les campanes per tal de fer un article per a la revista "*La Veu d'en Pelideu*". Us recomano que el llegiu per saber-ne més de cadascuna d'elles. Números 13 i 14.

Col·labora a la revista, contacta:

vilaveu@gmail.com

Fes-te'n sòcia!!

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

Segueix-nos!!

@RevistaVilaVeu

JOCS FLORALS

Tenim la il·lusió de presentar-vos alguns dels guanyadors i guanyadores i participants de prosa i poesia de l'Escola Joan Casas. No els hem pogut posar tots per l'espai, però en teniu un tastet. Moltes gràcies a totxs els infants que van participar del concurs.

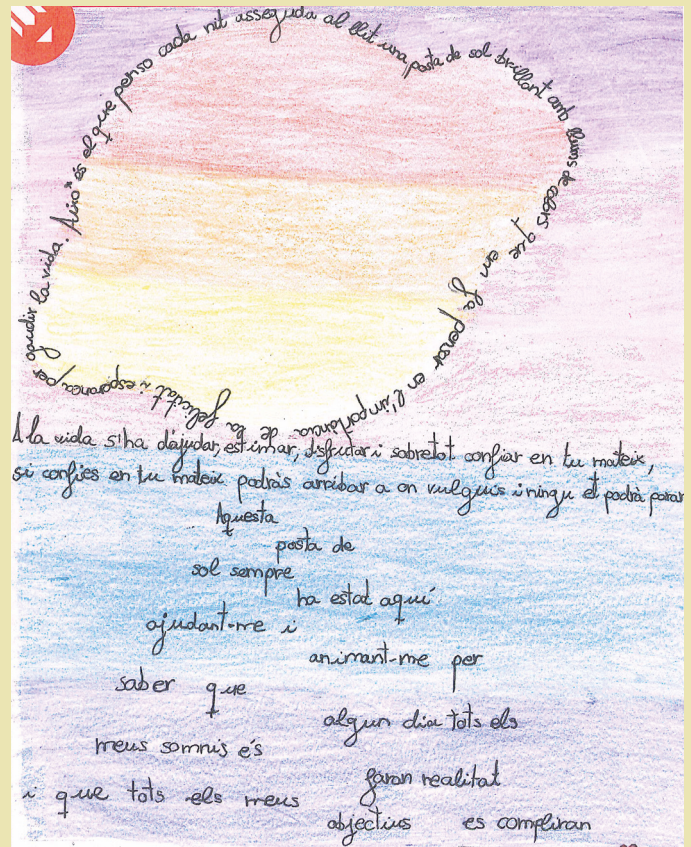
mural de St. Jordi - Ei2

mural de St. Jordi - Ei2

Sara Santamaria - cal·ligrama - EP5

Sara Santamaria - cal·ligrama - EP5

★ Text: Antonio Vilches

📷 Fotografía: Antonio Vilches

“ABUELO CEBOLLETA”

Ahora que tenía decidido bajarme del mundo, ser un ermitaño, decepcionado de nuestra especie deshumana, desesperanzado por la violencia de unos, la hipocresía de otros y la pusilanimidad de muchos, ¡ahora soy abuelo!

Me quedo para compartir la crianza, disfrutar de esta maravillosa experiencia. Cuando supe del embarazo de la meva jove tenía mis dudas y temores por el mundo que les vamos a dejar a estos bebés. Sigo teniendo mi temor, pero ahora también tengo la esperanza de que con una buena crianza, llena de cuidados y afectos, atendiendo a satisfacer todas sus necesidades, estemos contribuyendo a un mundo mejor, según el extraordinario libro *Mi bebé lo entiende todo*.

Había olvidado que tengo que escribir de humor. El abuelo cebolleta...

No es gracioso, pero he escuchado que lo peor de ser abuela es acostarse con un abuelo. Qué tontería. Para celebra el nacimiento de mi nieto fuimos a una bar de pinchos. Al entrar todos dijimos: ¡Ay!, ¡ay!, ¡ay!, ¡ay! Después fuimos a una cafetería de tortas. ¡La ostia! Ya podéis imaginar cómo salimos.

Parece ser que yo tuve alguna carencia en mi crianza. Ya empecé mal. Nací y no estaba mi madre. Cuando vino me recriminó haber nacido sin estar ella. Jiji la. Esa carencia la he pagado toda la vida, hasta en la mili, donde fui a hacerme un gran hombre y volví un gran bebedor carente de gracia a Dios.

Como gran bebedor, un compañero me propuso montar un bar. Yo le contesté: —¿Y si nos va mal? —Pues lo abrimos

al público. Es la ostia, hacía dos años que lo había dejado la novia y empezó a beber, hoy es borracho. Nunca vi una celebración tan larga. Como aquel día, con dos amigos, también grandes bebedores, en que teníamos que ir a la estación de Sants. Antes nos adjudicamos una buena comida en un bar gallego cerca de la estación. Con mucho vino y varias copas cogimos una generosa cogorza. Andamos a trompicones y tarde para coger el tren que ya salía. Un generoso empleado de Renfe ayudó a mis amigos a subir, a mí ya no me dio tiempo. El hombre desasosegado me dijo: —Lo siento. —Pues más lo van a sentir ellos, que han venido a despedirme.

Al día siguiente, lunes, todo maltrecho ayudé a un amigo mudo a hacer una mudanza. Qué mal lo pasé. Yo, con resaca y afónico, no pudimos hablar. Tuve que ir a la farmacia y esperando que me atendieran escuché a un argentino pedir un tubo de pasta para los dientes Cuélgate. El dependiente le dijo: —Querrá decir Colgate. —¡Ah! Vos también sos argentino. Al llegar a casa quise saludar a mi esposa de forma cariñosa: —Hola muñeca. Y me contesta: —Hola brazo. Supongo que será por la falta de costumbre, ¿o me pedía un abrazo? La abracé por si acaso y se quejó de la muñeca, que la tiene rota. Por pudor, no cuento cómo.

Tengo un vecino que es muy despistado. Le estaba ayudando a hacer un trabajo y me pidió: —Alcánzame eso que dejé allá dentro de aquello. —¿El qué? —le pregunté. —¡Madre mía, Juanito, es que no te enteras! —Que no soy Juanito, soy Antonio. Despistado, pero buena persona. Tiene síndrome de desorden financiero. Un día el hijo le preguntó a su madre: —¿Por qué no has denunciado el robo de la tarjeta visa? —Porque he descubierto que el ladrón gasta menos que tu padre. ¡Y no es de Lepe!